

دُرّهای زان آفتاب

نقد و شرح مشکلات مثنوی

کامران زمانی نعمت‌سرا

زمانی نعمت‌سرا کامران ، ۱۳۴۲ هـ ش.
 ذره‌ای زان آفتاب / به‌کوشش کامران زمانی نعمت‌سرا . - قم:
 نشر برگزیده، ۱۳۸۵.
 ۲۰۸ ص. - (برگزیده؛ فارسی؛ ۱) چاپ اول
 کتابنامه: ص. ۲۰۸؛ همچنین بصورت زیرنویس.
 ۱. ادبیات ۲. نثر و نظم.
 الف) کامران زمانی نعمت‌سرا ۱۳۴۲ - نوشته. ب) برگزیده

ذره‌ای زان آفتاب

کامران زمانی نعمت‌سرا
تولید و پخش: ارزشمند
صفحه‌آرایی: مرکز فرهنگ‌ترسیا
چاپ اول: بهار ۱۳۸۵
شمارگان: ۱۵۰۰ نسخه
لیتوگرافی: انصاریان - چاپ: قدس
شابک: ۱-۰۳-۷۷۳۲-۹۶۴ / ناشر: برگزیده
کلیه حقوق چاپ محفوظ و مخصوص است
مرکز پخش:

تهران - شریعتی - خواجه نصیر - ساختمان طوس - واحد ۱۴
 قم - خیابان شهداء ۲۳ - پلاک ۱۸ - تلفن ۷۷۴۴۱۲۵

۱۳۰۰ تومان

فهرست مطالب

۸		به جای مقدمه
۱۱		«دفتر اول»
۴۱		«دفتر دوم»
۷۹		«دفتر سوم»
۱۱۷		«دفتر چهارم»
۱۴۹		«دفتر پنجم»
۱۸۱		«دفتر ششم»

«به نام خداوند جان و خرد»

این نوشته نگاهیست، به کتاب ارزشمند شرح جامع مثنوی از استاد کریم زمانی که در سال ۱۳۸۰ (چاپ چهارم) از سوی انتشارات اطلاعات به بازار کتاب و ادب دوستان عرضه شد. گفتنیست، در بسیاری از موارد، دامنه کار فراتر از نقد و بررسی نظریات استاد زمانی بوده، نقد و بررسی آراء و عقاید بزرگانی چون: نیکلسون، فروزانفر، انقروی، ملاهادی سبزواری، گولپینارلی، محمد ولی اکبر آبادی، محمد تقی جعفری، دکتر استعلامی و... نیز از نظر دور نمانده است؛ باشد که این مختصر مقبول خاطر بزرگان مثنوی شناس، بویژه استاد گرانقدر، کریم زمانی قرار گیرد.

«متاع کفر و دین بی مشتری نیست گروهی اون گروهی این پسندند»
بابا طاهر

نوزدهم آذر هزار و سیصد و هشتاد و چهار هجری شمسی کرج

کامران زمانی نعمت سرا

به جای مقدمه

آن کسی که می‌خواهد از سنگ ریزه‌ها کوهی بنا کند، قطعاً ابلهی ست و بی شک تپه‌ای را هرگز نیاز موده است و این جماعت در هر زمان بسیارند و هر وقت به گونه‌ای طلایه‌دار جهالت؛ ای بسا ما خود از آن دسته‌ایم و خویش نمی‌دانیم، که سنگ ریزه‌ها هماره شکل عوض می‌کنند و هر وقت با ظاهری فریبنده‌تر جاهلی را می‌فریبند، تا جایی که او هرگز تصوّر نمی‌کند، راهی به خطا پیموده است و تا کوه مقصود فراتر از خطای خویش فاصله دارد. آری برای رسیدن به حقیقت تنها یک راه وجود دارد و آن زیستنِ حقیقت است و گر نه داستان او حکایت آبهایی ست، که به دشت‌ها سرازیر می‌شوند و هرگز رودخانه‌ای را نمی‌آزمایند و در خاکی سیاه مدفون می‌شوند؛ اما اگر به جویباری هرچند کوچک و حقیر راه یافته بودند، رودخانه‌ای آنها را در آغوش می‌کشید و سرانجام دریایی بی‌کران. راستی ما آن آب‌های مدفون شده در خاک‌های سیاه نیستیم؟

نوزدهم هزار و سیصد و هشتاد و چهار هجری شمسی. کرج

کامران زمانی نعمت سرا